

БЛАГОДАРНАТА СВѢТУЛКА

Малкото врабче писука :
 — Кой ще ме спаси отъ тука ?
 Мама съ тримата ми братя
 учеше ме да летя ;
 толкова се азъ зарадвахъ,
 че хвърча съ крилата млади,
 та не чухъ като извика :
 „Приберете се, деца !“

А сега е късна вечеръ
 и изгубенъ въ лесовѣтъ,
 азъ не знамъ какъ да се върна
 въ мѣничкото ни гнѣздо !
 Мамо, где си, да пригърнешъ
 своето дете любимо
 и на топло да го скриешъ
 съ майчиното си крило ?

Малкото врабче писука :
 — Кой ще ме спаси отъ тука ?

Съсъ фенерче въвъ ржката
 спрѣ се златната свѣтулка :
 — Не плачи, при твойта майка
 ще те заведе сега,
 че когато боледувахъ
 тя отъ сутринъ чакъ до вечеръ
 чуруликаше ми нѣжно
 и тешеше съ пѣсенъта !

Между старитѣ дървета
 малкото фенерче свѣти.
 Кои пжтници пжтуватъ
 въ тоя полунощенъ мракъ !
 Малкото врабче се връща
 въвъ гнѣздото си любимо,
 а свѣтулката му свѣти,
 да се не изгуби пакъ.

Богданъ Овесянинъ